

DÉLMAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

XIII. évfolyam, 120. szám

Ára: 50 fillér

Szombat, 1957. május 25.

FELHŐSZAKADÁS VOLT a kübekházi határban

150 hold vetés víz alá került

A múlt hét végén és ezen a héten rendkívüli esőzések voltak Ferencszállás, Klárafalva és Kübekháza környékén.

A rövid néhány óra alatt lezúdult víztömeget a vad-vízlevezető csatornák és a működésben lévő szivattyús átemelőtelepek nem győzték a Marosba jutatni,

s emiatt egyedül csak a kübekházi határban közel 150 kat. hold búza-, kukorica-vetés, hagymaültetvény víz alá került.

A súlyosan károsodott gazdák közül egyesekben felmerült a gyanú; szándékos bűncselekményt követtek el ellenük. Tegnap, pénteken dél-

előtt a szegedi Vízügyi Igazgatóság felelős szakemberei, a községi tanács elnöke, a helyi területi rendőrség parancsnoka megvizsgálta az elárasztott területeket és a csatornahálózat állapotát.

A tények bizonyították, hogy kisebb szabálysértésen kívül semmiféle bűncselekmény nem történt. A nagy összegű kár elemi csapásból származik.

A kübekházi szerencsétlenséggel kapcsolatban megkérdeztük Hegyes Ferenc főmérnököt, a torontáli vízügyi szakaszmérnökség vezetőjét, hogy mi a tervük, milyen segítséget kívánnak nyújtani a bajba jutott kübekházi gazdáknak. Hegyes

elvtárs elmondotta, hogy a szerencsétlenség napján tájékoztatták a helyzetről az Országos Vízügyi Főigazgatóságot, ahonnan

azonnal 300 ezer forintot utaltak ki a károsult területen levő csatornák kitisztítására és az elárasztott területek gyors vízmentesítésére. A területen elhelyezett összes szivattyúberendezések a szerencsétlenség első percétől kezdve szakadatlanul dolgoznak, sőt új szivattyúkat is állították be.

Ha újabb eső nem lesz, néhány nap alatt a kübekházi földekről átemelik a vizet a Marosba.

A tanácsi billentyűk mestere

Mint a géppuska, úgy kattan Papp Gyuláné tanácsi dolgozó keze alatt az írógép billentyűje. Ki tudja, naponta, hetente és havonta hány százezer betű fut előtte — és még annyi más gépirónó előtt — végig a fehér papírlapokon. Erről a munkáról kevesen tudják, hogy mennyi lelkiismeretességet, türelmet és szívet igényel. Becsüljük hát meg ezt a munkát és végzőit is.

(Liebmann Béla felvétele)

Pezsdülő KISZ-élet A JUTAÁRUGYÁRBAN

Március végén bontott zászlót a KISZ a Szegedi Jutáárugyárban. Azóta még két hónap sem telt el, de érdemes megemlékezni, mit csináltak már eddig?

Az első program

Az alakuló ülésen 37 ifjúmunkás jelent meg és több idősebb elvtárs, akik figyelmeztették a fiatalokat: csak az lépjen a Kommunista Ifjúsági Szövetségbe, aki valóban kommunista akar lenni.

A fiatalok mind a harminc-

heten kiállították a belépési nyilatkozatot.

S akkor — március végén — vázlatos programot is kidolgozott a megválasztott hattagú KISZ-vezetőség.

Miből állt ez? Elhatározták, hogy felelevenítik a kulturális és sportéletet, kirándulnak autótól Pécsre. Műsoros bálát rendeznek. Meghívják maguk közé a városunkban tartózkodó ifjú szovjet harcosokat. Ellátogatnak Mórakalmára; s ott egézszenes baráti találkozót rendeznek a parasztfiatalokkal,

műsort mutatnak be és labdarúgó-mérkőzést játszanak.

A táncsoport megkezdte próbáit, és most verbuválják a színjátékokat. Beneveztek a VIT-sportversenyekre. A vetélkedésben labdarúgó- és asztalitenisz-csapattal vesznek részt.

Új felvételi kérelmek

A legutóbbi taggyűlésen már negyvenen voltak a KISZ-esek, azóta ismét tizenegy fiatal kérte felvételét a szövetségbe. Kérelmüket most tárgyalják majd meg a Jutáárugyár ifjú kommunistái, akik állandóan hangoztatják: „Akárkit nem veszünk fel”. Baranyai Lajos, a „kecskeszakállas” is jelentkezett, de korábbi magatartása miatt egyelőre nem veszik be a KISZ-szervezet tagjai sorába.

Üsszetartó, lelkes kollektívát akarnak megteremteni, és minden jel arra mutat, hogy a pártszervezet segítségével valóban egységes ifjú gárda alakul ki a Jutáárugyárban.

Közös erővel

A szövő- és fonólanysok voltak már a karhatalom KISZ-szervezetének műsoros-estjén, s ahogy mondják, nagyon jól érezték magukat. A KISZ-esek többen együtt mennek szórakozni, s az idősebb dolgozók is lelkesítik őket. Közös és nagy izgalommal készülnek a kétnapos pécsi kirándulásra, amelyhez bizony pénz is kellett. Megoldották ezt is. Segített a vállalatvezetőség is, ötszáz forinttal. Átadták a fiataloknak a keskenyfilmvetítőgépet is. A szakszervezet is támogatja a gyár ifjú kommunistáit. Így most, szombaton a KISZ városi bizottságának gépkocsiján elindulhatnak a Mecsekbe.

S hogy kik a legelkeszebb KISZ-tagok? Azokról is szólhatunk már. A szövöből Virág Piroska, Simon Margit, a fonóból Rácz Etelka, Donga Mária, Papp Tibor és még sokan mások. Természetesen nem maradhat ki Koczka Sándor neve sem, hiszen ő a KISZ-titkár.

Lelkesen, közös erővel dolgoznak a KISZ-tagok és ennek meg is vannak már az első eredményei.

Ez évben még nem találtak szemetet a szegedi szeméthyűjtő kosarakban

Beszámoló a Köztisztasági Vállalat tavaszi munkájáról és a „Tiszta Szeged”-mozgalom eredményeiről

A Köztisztasági Vállalatnak hűségese segítőtársa az időjárás. Csaknem minden nap megöntözi városunkat az aranyatérő májusi eső. Tiszta a levegő, portalanok az utcák, a parkokban haragoszöld a fű, magasra nő a gaz az árkok mentén. Örülnek is meg nem is ennek a vállalat dolgozói. Az öntöző-részeleg az igen, az örül a segítségnek, annál kevésbé az úttisztítók. Hogy miért? A járművek a földes útról az aszfaltra, a köves útra hordják a sarat, és ebből a sárból mekkora por lesz később?

Ha már itt tartunk

AZ ÖNTÖZÉSNEK

el kell mondanunk; elég rosszul áll a vállalat az öntözéssel. Négy locsolóautójuk van mindössze és ha ezek az autók tíz óra alatt — egy műszak — huszonöt órát fordulnak meg, akkor is háromszáz köbméter vizet öntöznek szét és milyen kevés ez a vállalat által takarított 700 ezer négyzetméter területre. Ezek az autók végzik éjszánkánként — a későn járók bizonyosan találkoztak már velük — az utak felmosását is. Több locsolóautóra lenne szükség. (Ajánljuk ezt az

utolsó mondatot a tanács illetékes osztályának, s vezetőjének, Bárdos elvtársnak figyelmébe!)

TÖBB MUNKAGÉP KELENE.

A vállalatnak egyetlen egy seprűgépe van. Ez meg is látszik városunkon. Piszkosak utcánk, útaink. Pedig a vállalat igyekszik. 1953-ban 60 úttisztító volt, most 90, tizenhárom jármű szedi össze a szemetet, és mégis!

Igen, mert a szegedi emberek csak beszélnek a „tisza Szegedről”, de kisujjukat sem mozdítják meg a nemes mozgalomért. Figyeljük meg a villamosmegállók környékét. Kész szemétdomb. Az elmúlt évben a Széchenyi térre és minden villamosmegállóra szeméthyűjtőt szereltek fel. De ügylátszik,

AZ EMBEREK NEM ISMERIK

rendeltetését, nem merik a szemetet, az almacsutkát, a villamosjegyet belédobni. Vagy talán az utazás után nem marad annyi erejük, hogy felemeljék kezüket a szeméthyűjtőig. Hogy ez így van, mi sem bizonyítja jobban: az idén még nem találtak szemetet a gyűjtőkben.

A szegedi emberek figyelemzetlenek, a szegedi lovak pedig illetlenek. Nem tudom, mit írjak, sajnos-e, vagy nem, a tény az, hogy sok a ló városunkban. Sokat dolgoznak utánuk az úttisztítók, csak egy számot említünk. Évenként

350—400 VAGON UTCA-SZEMETET

ad át a vállalat a Szerves-trágyagyűjtő Vállalatnak.

A Köztisztasági Vállalat kettéosztotta városunkat. Választó vonal a Kossuth Lajos sugárút. A két városrészt két úttisztító-brigád takarítja. A második negyedév kezdetén a vállalat útfenntartó részlege versenyre hívta a többi részleg dolgozóit. Így a két úttisztító-brigád is versenytársává vált. A második negyedév első hónapjának értékelése után a felsővárosi úttisztító-brigád került az élre. A versenytársak

ALAPOSAN MEGVIZSGÁLTÁK

egymás területeit. Az alsóvárosiak a Vám tér, a Vadkeri tér és a Tisza-pályaudvar környékén talált rendetlenséggel lemaradtak. Most erősen fogadták az alsóvárosiak, majd megmutatják. Jó dolog ez a verseny, ha győztesen a „tisza Szeged” kerül ki.

És most az frás végén hadd mondjam el: Az utóbbi időben sok városban megfordultam — TTIT-utazáson vettem részt —, és megállapítottam, nem is olyan piszkos ez a mi városunk. Hátha még fegyelmeztetebbek lennénk és vigyáznánk a tisztaságra. Ez vonatkozik a külváros háztulajdonosaira és a KIK-házak házfelügyelőire is.

(Zs)

A RÁÉRŐ EMBER

néhány hete még munkába kocogott a korzó széksorai mellett. Most is elindul otthonából reggelente, de nem sietősen, hanem öreges kényelemmel, s miután megveszi a legfrissebb lapot, letelepszik egy csendes zugba a korzón. Mire a betűrengeteg átfutja, azon veszi magát észre, hogy nincs egyedül: mellette ülnek a nyugdíjas barátok, akik éppen ilyen életrendet szabtak maguknak a pihenés napjaira.